

Безкоровайний Борис Романович

Студент 3-го курсу факультету соціології і права НТУУ «КПІ»

Науковий керівник:

Бежевець А.М.,

старший викладач кафедри адміністративного, фінансового та господарського права
факультету соціології та права НТУУ «КПІ»

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СТРАХОВИКА ПРИ СТРАХУВАННІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВЛАСНИКІВ ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

За даними Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (далі - Нацкомфінпослуг) в Україні є більше чотирьохсот страхових компаній, більшість з яких можуть страхувати цивільно-правову відповідальність власників наземних транспортних засобів.

Страхове законодавство України визначає двох основних дійових осіб на страховому ринку: страховиків (фінансові установи, створені у встановленій формі, які одержали ліцензію на здійснення страхової діяльності) та страхувальників (ФО та ЮО, які уклали з страховиками договори страхування)[1].

Страхування цивільно-правової відповідальності, як вид страхової послуги, передбачає відшкодування страховою компанією вартості матеріальної шкоди завданої третій особі страхувальником.

Таким чином даний вид страхування дозволяє страхувальнику захистити свої майнові інтереси при настанні страхового випадку.

Тим не менше, страховики не рідко порушують свої прямі обов'язки, що призводить до виникнення у них юридичної відповідальності за свої дії.

Наприклад, закон покладає на страховика обов'язок впродовж дев'яноста днів прийняти рішення про виплату страхового відшкодування, або про відмову від виплати такого відшкодування. У будь-якому випадку таке рішення має бути вмотивованим. Якщо страхувальник не згоден з встановленою до виплати сумою чи з відмовою від виплати, він може оскаржити таке рішення в судовому порядку.

Стаття 992 Цивільного кодексу встановлює відповідальність страховика за несплату страхувальникові або іншій особі страхової виплати. Зокрема, встановлюється обов'язок сплатити в такому випадку неустойку встановлену законом або договором[2].

Стаття 988 ЦК встановлює перелік обов'язків страховика. Один із них змушує страховика здійснити страхову виплату у строк встановлений у договорі у разі настання страхового випадку[2].

На жаль, дуже часто страхові компанії не сумлінно виконують свої обов'язки, відмовляючи у виплаті страхового відшкодування або різними способами відстрочуючи його дату.

Безумовно, законом також визначено перелік випадків, за яких страховик може відмовити страхувальнику у виплаті страхового відшкодування але часто страхові компанії відмовляють і в інших не встановлених законом випадках. І тоді без допомоги фахівця в галузі страхування, а ще краще кваліфікованого юриста не обійтись.

Беззаперечно страхування є з одного боку прибутковою, а з іншого – ризикованою справою, тому для забезпечення законності та ефективності страхової діяльності в Україні створено спеціальні органи державного нагляду. І саме на них покладено обов'язок захищати права страхувальників.

Органом, який здійснює такий контроль є Нацкомфінпослуг, який здійснює контроль за діяльністю страхових компаній володіє великою кількістю важелів на них, починаючи від перевірок фінансової звітності і аж до права на звернення до суду із позовом про припинення їх діяльності. Виходячи з цього страховикам краще підтримувати хороші стосунки з Нацкомфінпослуг. Відповідно, страхувальник, який вважає, що його права, а саме право на виплату страхового відшкодування, порушене страховою компанією може звернутись зі скаргою на страхову компанію до Нацкомфінпослуг.

Зазвичай при порушенні права на виплату страхового відшкодування достатньо написати претензію в страхову компанію, в якій повідомити, що при невиплаті відшкодування страхувальник звернеться в суд, а також скарги в Нацкомфінпослуг та МТСБУ – Моторне (транспортне) страхове бюро України. Якщо ж це не викликало очікуваних результатів необхідно звертатися в суд.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про страхування» - Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, N 18, ст.78
2. Цивільний Кодекс України - Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, NN 40-44, ст.356